

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2023, sen. zn. 29 NSČR 113/2022, ECLI:CZ:NS:2023:29.NSCR.113.2022.1

Číslo: 89/2024

Právní věta:

Je-li zástavou věc hromadná (sklad zboží), která je v zástavní smlouvě označena mimo jiné adresou prostor (skladu, prodejny), v nichž je umístěna v době uzavření zástavní smlouvy, pak pouhým přemístěním skladu zboží do skladu na jiné adrese nedochází k zániku zástavního práva.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.10.2023

Spisová značka: 29 NSČR 113/2022

Číslo rozhodnutí: 89

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Hromadná věc (o. z.), Zástavní právo (o. z.)

Předpisy: § 1314 odst. 2 písm. a) o. z.

§ 1347 o. z.

§ 1376 o. z.

§ 1377 o. z.

§ 501 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání zajištěného věřitele proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 6. 12. 2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 6. 8. 2021 Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „insolvenční soud“) vyslovil souhlas s tím, aby insolvenční správkyňe (Mgr. Ing. Petra Hýsková) vydala zajištěnému věřiteli č. 8 Crane Constancy Investments SE (dále jen „věřitel CCI“) částku 7 739 662,75 Kč jako výtěžek zpeněžení ve výroku označených věcí hromadných - zásob zboží, které zajišťují pohledávku P4 věřitele CCI (bod I. výroku), vyslovil souhlas s tím, aby insolvenční správkyňi byla vyplacena záloha na její odměnu ve výši 457 229,59 Kč včetně daně z přidané hodnoty (bod II. výroku) a uložil insolvenční správkyňi povinnosti související s vydáním výtěžku zpeněžení (body III. a IV. výroku).

2. K odvolání věřitele BOHEMIA SILVER s. r. o. (dále jen „věřitel BS“) Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným usnesením potvrdil usnesení insolvenčního soudu v bodě I. výroku.

3. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění insolvenčního soudu a s odkazem na ustanovení § 298 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a na označená rozhodnutí Nejvyššího soudu, dospěl po přezkoumání usnesení insolvenčního soudu k následujícím závěrům:

4. Závěr insolvenčního soudu, že návrh insolvenční správky na vydání výtěžku zpeněžení zajištěnému věřiteli je věcně správný a námitky podané proti němu věřitelem BS jsou nedůvodné, je přesvědčivý. V tomto ohledu odvolací soud odkázal na odůvodnění usnesení insolvenčního soudu, podle něhož změna umístění (adresy) celého skladu nemá za následek zánik zástavního práva, jehož předmět je adresou specifikován jen jako jedním ze znaků tohoto předmětu při vzniku zástavního práva a který je nadále určitý. Pro označení věci hromadné je dostačující obvyklé souhrnné označení „zásoby zboží – tištěné knihy“ či pouze „zásoby“, které jsou vedeny v účetní evidenci zástavce po celou dobu trvání zajištěných dluhů. Přesunutí zásob tištěných knih z jednoho skladu do druhého nelze považovat za vyjmutí věci z věci hromadné.

5. Není důvod pochybovat o pravdivosti tvrzení insolvenční správky a bývalého generálního ředitele dlužníka Karla Novotného, MBA, že k přestěhování dotčeného (hlavního) skladu došlo z ekonomických důvodů. Stalo se tak totiž krátce před zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, který se zřejmě tímto krokem snažil snížit své náklady.

6. Správný je i závěr insolvenčního soudu, podle něhož pouhé přemístění věci hromadné, jež tvoří předmět zajištění, z bodu A do bodu B z ekonomických důvodů, nemůže samo o sobě vést k zániku zástavního práva.

7. Přestěhování věci hromadné (celého skladu) z jednoho místa na jiné, k němuž došlo po uzavření zástavní smlouvy, nelze považovat za vyjmutí věci z věci hromadné v souladu s jejím účelem, jež by vedlo k zániku zástavního práva zajištěného věřitele k věci hromadné (zásobám), jež je i nadále vedena v účetnictví dlužníka, jakož je i nadále dostatečně určitá.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti usnesení odvolacího soudu podal věřitel BS dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena. Namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

9. Dovolatel předkládá Nejvyššímu soudu k řešení následující otázky:

[1] Může dlužník bez vlivu na platnost zástavní smlouvy jednostranně změnit (a z jakých důvodů) umístění zástavy – skladu zásob?

[2] Může být věřitel v insolvenčním řízení uspokojen z předmětu zajištění (zásob), jenž se nachází ve skladu zásob, který není předmětem zástavního práva (není uveden v zástavní smlouvě)?

10. Dovolatel snáší argumenty ve prospěch závěru, že odvezením (vynesením) věcí (zásob) ze skladu v Ruzyni došlo k zániku zástavního práva k těmto zásobám a jejich vnesením do skladu společnosti

FERMATA, a. s. (dále jen „společnost F“), v Čelákovících ke vzniku zástavního práva k tomuto skladu nedošlo. Přitom je bez významu, zda došlo k přestěhování skladu jako celku nebo jeho části.

11. Dovolatel namítá, že zástavní právo ke skladu společnosti F nebylo uplatněno ani zjištěno, jak plyne ze zástavní smlouvy, přihlášky věřitele i z přezkumného listu. Dále zdůrazňuje, že i kdyby dlužník sklad zásob přestěhoval z ekonomických důvodů, nebyl oprávněn tak učinit jednostranně, neboť takový důvod pro změnu zástavní smlouvy zákon nezná. Dodává, že věc hromadnou jako předmět zástavy je třeba ve smlouvě náležitě specifikovat a rozhodující je i vymezení místa, kde se věc hromadná nachází. Namítá rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když odvolací soud na jedné straně souhlasí s názorem insolvenční správkyňe, že předmětem zajištění nejsou zásoby ve skladu Levné knihy (ty jsou též v účetnictví dlužníka), protože tento sklad není uveden ve výčtu skladů v článku II. zástavní smlouvy, na druhé straně současně tvrdí, že předmětem zajištění jsou zásoby ve skladu společnosti F, přestože ani tento sklad není uveden v článku II. zástavní smlouvy.

12. Věřitel CCI se ve vyjádření neztotožňuje s názorem dovolatele, že přemístěním zástavy na jiné místo zástava ztrácí svou určitost, ani s názorem, že přemístěním zástavy zástavní právo zaniká. Konstatuje, že v dané věci nejde o oddělení jednotlivé věci, ale o změnu umístění věci hromadné jako celku. Navrhuje dovolání zamítnout jako nedůvodné.

III.

Přípustnost dovolání

13. Pro dovolací řízení je rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění.

14. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřených otázek jde o věc dovolacím soudem beze zbytku neřešenou.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

16. Pro právní posouzení věci jsou rozhodné následující skutečnosti, z nichž vyšly oba soudy, a dále skutečnosti, jež se jako obsah insolvenčního spisu promítají v insolvenčním rejstříku:

[1] Usnesením ze dne 14. 2. 2020 insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a insolvenční správkyňi dlužníka ustanovil Mgr. Ing. Petru Hýskovou. Usnesením ze dne 23. 9. 2021 insolvenční soud prohlásil (opětovně) na majetek dlužníka konkurs; rozhodnutí potvrdil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 7. 2. 2022.

[2] Právní předchůdce věřitele CCI (Artesa, spořitelní družstvo) přihláškou pohledávky (P4) ze dne 19. 2. 2020 přihlásil do insolvenčního řízení dlužníka pohledávky v celkové výši 81 603 590,06 Kč, přičemž ve výši 55 317 375,78 Kč je uplatnil jako pohledávky zajištěné na základě zástavních smluv sepsaných ve formě notářského zápisu notářem JUDr. Romanem Hochmanem dne 28. 7. 2015, sp. zn. NZ 430/2015, N 478/2015, a dne 3. 10. 2017, sp. zn. NZ 564/2017, N 608/2017.

[3] Věřitel CCI vstoupil na místo původního věřitele do insolvenčního řízení dne 27. 2. 2020.

[4] Předmětem zajištění vymezeným v zástavních smlouvách byla věc hromadná - zásoby, specifikované jako veškeré zásoby vedené v účetní evidenci zástavce po celou dobu existence zajišťovaných dluhů, tj. hromadné věci - zásoby zboží (tištěné knihy) nacházející se v prodejnách nebo skladech na adrese: Distribuce Slovanský dům - Euromedia Group, U Rybníka 1161, Nové Strašecí; PEMIC BOOKS a. s., Vratimovská 703/101, Ostrava-Kunčice; Kosmas s. r. o., Lublaňská 34, Praha 2; Pavel Dobrovský - BETA s. r. o., Květnového vítězství 332, Praha 4; Mladá fronta a. s. - Sklad knih, U Prioru 804/1, Praha 6 - Ruzyně.

[5] Dne 28. 2. 2019 uzavřel dlužník se společností F distribuční smlouvu, na jejímž základě byl (dle sdělení bývalého generálního ředitele dlužníka) hlavní sklad dlužníka z ekonomických důvodů přestěhován z adresy Praha 6 - Ruzyně do skladu společnosti F, který se nachází na adrese Zárubova 1678, 250 88 Čelákovice. Stalo se tak na jaře 2019.

[6] Návrhem ze dne 31. 5. 2021 insolvenční správkyňe navrhla, aby insolvenční soud vyslovil souhlas s vydáním výtěžku zpeněžení předmětu zajištění ve výši 7 739 662,75 Kč zajištěnému věřiteli CCI.

[7] Dne 10. 6. 2021 byly insolvenčnímu soudu doručeny námítky věřitele BS proti návrhu insolvenční správkyňe na vydání výtěžku zpeněžení, které insolvenční soud projednal u jednání dne 6. 8. 2021.

17. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“):

Podle ustanovení § 298 insolvenčního zákona zajištění věřitelé mají právo, aby jejich pohledávka byla uspokojena z výtěžku zpeněžení věci, práva, pohledávky nebo jiné majetkové hodnoty, jimiž byla zajištěna (odstavec 1). Výtěžek zpeněžení po odečtení nákladů spojených se správou a zpeněžením podle odstavce 4, nestanoví-li insolvenční soud jinak, a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce a částky připadající na uspokojení osoby podle odstavce 8 vydá insolvenční správce se souhlasem insolvenčního soudu zajištěnému věřiteli (odstavec 2). Proti návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle odstavce 2 mohou ostatní věřitelé a dlužník podat námítky do 7 dnů ode dne zveřejnění návrhu v insolvenčním rejstříku; k později podaným námítkám se nepřihlíží. K projednání včas podaných námitek nařídí insolvenční soud do 30 dnů jednání, při kterém rozhodne o tom, zda návrhu insolvenčního správce vyhoví (odstavec 3). Náklady spojené se zpeněžením lze odečíst nejvýše v rozsahu 5 % výtěžku zpeněžení; náklady spojené se správou nejvýše v rozsahu 4 % výtěžku zpeněžení. Se souhlasem zajištěného věřitele lze odečíst náklady i ve větším rozsahu (odstavec 4). Proti rozhodnutí o návrhu insolvenčního správce na vydání výtěžku zpeněžení podle odstavce 2 mohou podat odvolání jen dlužník, insolvenční správce, zajištěný věřitel, jemuž má být výtěžek vydán, a věřitel, který proti němu podal námítky (odstavec 7). V případě, že je zpeněžena jednotka v domě a osoba odpovědná za správu domu a pozemku přihlásila do insolvenčního řízení pohledávku související se správou domu a pozemku vůči vlastníku jednotky, uspokojí se tato pohledávka z výtěžku zpeněžení jednotky před uspokojením pohledávek zajištěných věřitelů podle odstavce 1, a to do výše jedné desetiny výtěžku zpeněžení po odečtení částek nákladů spojených se správou a zpeněžením podle odstavce 4, nestanoví-li insolvenční soud jinak, a po odečtení částky připadající na odměnu insolvenčního správce (odstavec 8).

Z ustanovení § 501 o. z. plyne, že soubor jednotlivých věcí náležejících téže osobě, považovaný za jeden předmět a jako takový nesoucí společné označení, pokládá se za celek a tvoří hromadnou věc.

Dle ustanovení § 1314 o. z. zástavní smlouva vyžaduje formu veřejné listiny, je-li zástavou závod nebo věc hromadná (odstavec 2 písm. a/).

Ustanovení § 1347 o. z. stanoví, že při zastavení hromadné věci se zástavní právo vztahuje na zástavcovy jednotlivé věci náležející k zástavě a jí sloužící, ať jsou kdekoli. Zástavní právo se vztahuje na každou jednotlivou věc, která k hromadné věci přibude, a zanikne ke každé jednotlivé věci, která se od hromadné věci odloučí.

Podle ustanovení § 1376 o. z. zanikne-li zajištěný dluh, zanikne i zástavní právo.

Z ustanovení § 1377 o. z. vyplývá, že zástavní právo zanikne, ale pohledávka trvá, a/ zanikne-li zástava, b/ vzdá-li se zástavní věřitel zástavního práva, c/ vrátí-li zástavní věřitel zástavu zástavci nebo zástavnímu dlužníkovi, d/ složí-li zástavce nebo zástavní dlužník zástavnímu věřiteli cenu zastavené věci, nebo e/ uplyne-li doba, na niž bylo zástavní právo zřízeno (odstavec 1). Účinky podle odstavce 1 nastanou i v případě, že další osoba nabyla k zastavené věci vlastnické právo v dobré víře, že věc není zatížena zástavním právem. To neplatí, je-li zástavní právo zapsáno v rejstříku zástav nebo ve veřejném seznamu (odstavec 2). Nejsou-li věc a zástavní právo zapsány ve veřejném seznamu, nastanou účinky podle odstavce 1 i v případě, že zástava, popřípadě její část, byla převedena a/ a zástavní smlouva určuje, že zástavu nebo její část lze převést bez zatížení zástavním právem, nebo b/ v rámci běžného obchodního styku při podnikání zcizitele (odstavec 3).

18. Ustanovení § 298 insolvenčního zákona platilo v citované podobě již v době zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka (25. 11. 2019) a do dnešního dne nedoznalo změn. Citovaná ustanovení občanského zákoníku platí ve výše uvedené podobě od doby jeho účinnosti (1. 1. 2014).

19. Judikatura Nejvyššího soudu je v otázce pojetí zástavy představované skladem zboží jednotná v závěru, že zásoby zboží umístěné ve skladu, tedy – řečeno jinak – sklad zboží, může být zástavou, aniž by bylo samo o sobě významné, zda tvoří věc hromadnou (*universitas rerum*) [sklad zboží se tradičně považoval za věc hromadnou – srov. například § 427 Obecného zákoníku občanského] nebo zda se považuje za jiný soubor věcí. Sklad zboží je způsobilou zástavou bez ohledu na to, že se zbožím v něm umístěným se „průběžně obchoduje“ (příjem a výdej zboží je pojmově spjat se skladem zboží), že zboží je určeno (svou povahou) k okamžité nebo „postupné spotřebě“ nebo že se zbožím má být jinak nakládáno; uvedené a další obdobné okolnosti pramení z povahy této zástavy, kterou účastníci (strany) zástavní smlouvy berou (musí vzít) při zřizování zástavního práva ke skladu zboží v úvahu, která však nemá za následek, že by nemohlo jít o způsobilý prostředek uspokojení zástavního věřitele z výtěžku zpeněžení zástavy. Z uvedeného vyplývá mimo jiné, že sklad zboží se v právních vztazích pokládá – samozřejmě i v případě, že je zástavou – za jedinou věc, i když (ve skutečnosti) jde o souhrn více nebo mnoha jednotlivých věcí (popřípadě též práv a jiných majetkových hodnot). Zpeněžení skladu zásob za účelem získání výtěžku, z něhož bude uspokojen zástavní věřitel, se týká těch jednotlivých věcí (popřípadě též práv a jiných majetkových hodnot), které se ve skladu nachází v době zpeněžení. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2011, sp. zn. [21 Cdo 3757/2009](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2015, sen. zn. [29 ICdo 6/2011](#).

20. Dále je judikatura Nejvyššího soudu ustálena v závěru, že věc hromadná je zvláštním předmětem právních vztahů, odlišným od věci v právním smyslu a založeným na fikci, v jejímž důsledku se na určitý kvalifikovaný soubor věcí v právním smyslu nahlíží tak, jako by šlo o jednu věc; účelem této právní konstrukce je zjednodušení právního styku. Každá z věcí, z nichž sestává hromadná věc, si přitom zachovává způsobilost být samostatným předmětem právních vztahů. Jednotlivé věci tvořící věc hromadnou musí náležet témuž vlastníku; jinak by nemohlo být s věcí hromadnou nakládáno jako s celkem, což je právě účelem tohoto právního instrumentu. Skutečnost, že veškeré její složky náležejí jednomu vlastníku, patří mezi pojmové znaky hromadné věci. Srov. důvody rozsudku Nejvyššího

soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. [32 Cdo 3051/2014](#).

21. V usnesení ze dne 31. 8. 2015, sen. zn. [29 NSČR 28/2011](#), Nejvyšší soud dovodil, že obměna jednotlivých věcí (jednotlivých kusů zboží) ve skladu zboží, k němuž bylo zřízeno (vzniklo) zástavní právo předtím, než nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek zástavního dlužníka (vlastníka skladu zboží), není „novým nabytím“ práva na uspokojení ze zajištění (touto obměnou nevzniká zástavní právo k nově uskladňovaným jednotlivým kusům zboží), bez zřetele k tomu, že k ní dochází poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení vedeného na majetek zástavního dlužníka (vlastníka skladu zboží).

22. Pro výši výtěžku zpeněžení zastaveného skladu zboží určeného k uspokojení zástavního věřitele je určující částka dosažená zpeněžením těch jednotlivých věcí (těch jednotlivých kusů zboží), které se nacházely v zastaveném skladu zboží v době zpeněžení, bez zřetele k tomu, že šlo zčásti nebo dokonce zcela o jednotlivé věci (jednotlivé kusy zboží) navezené (uskladněné) do skladu zboží v době po vzniku zástavního práva ke skladu zboží. Viz opět usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. [29 NSČR 28/2011](#).

23. V dané věci je určující posoudit, jaké následky vyvolalo přemístění věci hromadné (skladu knih) do jiného skladu (na jiné adrese), než je vymezen v zástavní smlouvě.

24. Zástavní právo k věci hromadné se řídí speciálními pravidly, která respektují povahu věci hromadné. K povaze věci hromadné se vyjadřuje komentářová literatura. Tak např. v díle KINDL, T. In: ŠVESTKA, J., DVORÁK, J., FIALA, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek I. Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 1182-1183, se dovozuje, že hromadná věc ve smyslu § 501 o. z. není věcí v pravém smyslu slova, nýbrž fikcí, kdy se za jednu věc považují dvě či více věcí, na které se pro zjednodušení právního styku nahlíží, jako by šlo o věc jedinou. Protože jde o věci v právním smyslu, je možno jimi disponovat samostatně. Jelikož však tvoří určitý hospodářský celek, může s nimi být nakládáno i jako s jednou jedinou věcí. Tentýž názor, pouze jinak vyjádřený, lze nalézt v díle TĚGL, P. In: MELZER, F., TĚGL, P. a kol. Občanský zákoník - velký komentář. Svazek III. Praha: Leges, 2014, s. 280-285, v němž se zároveň konstatuje, že hromadná věc může být tvořena buď relativně stálou množinou složek, kdy je nepraktické, byť přípustné, aby bylo samostatně disponováno s jednotlivými složkami zvláště, či se její obsah a rozsah může měnit v závislosti na čase a myslitelné jsou i dispozice s jejími jednotlivými prvky (např. skladové zásoby).

25. Dovolateli lze přisvědčit, že v zástavní smlouvě je nutno předmět zástavy, jímž je věc hromadná, náležitě specifikovat tak, že vedle uvedení podoby/druhu zástavy je rozhodující i vymezení místa, kde se věc hromadná nachází. Tento názor je podporován i odbornou literaturou, podle níž věc hromadná by se měla v zástavní smlouvě označit jako celek, tj. svým obvyklým souhrnným pojmenováním, lokalizací místa, kde se nachází, případně dalšími údaji. Demonstrativně lze také vyjmenovat některé jednotlivosti, jejichž výčet umožní lépe individualizovat věc hromadnou. Občanský zákoník poskytuje stranám volnost v tom, že způsob určení zástavy ponechává na jejich uvážení: smluvní strany omezuje pouze podmínkou, že způsob označení zástavy ve smlouvě musí být takový, aby zástavu bylo možné určit kdykoli v době trvání zástavního práva. K tomu srov. VYMAZAL, Lukáš. Zástavní právo v novém občanském zákoníku. Praha: Linde, a. s., 2014, s. 146.

26. Individualizace zástavy je tedy nezbytná pro určení rozsahu zajištění. Nelze však přisvědčit dovolateli v názoru, podle něhož přemístěním zástavy na jiné místo (myšleno na jinou adresu než uvedenou v zástavní smlouvě) ztrácí zástava svou určitost. Je-li v zástavní smlouvě označena zástava, jíž je věc hromadná, mimo jiné i adresou prostor (skladu, prodejny), v nichž je v době uzavření zástavní smlouvy věc hromadná (zásoby knih) umístěna, neznamená to, že samotným přemístěním do jiného místa přichází zástava o svou konkretizaci (specifikaci). Ostatně, v dané věci byly zásoby knih z „původního“ skladu do skladu „nového“ přestěhovány jako celek, což dovolatel nezpochyboval.

Nejvyšší soud tedy nesdílí názor dovolatele, že po přestěhování skladu knih z Prahy - Ruzyně do skladu společnosti F již nebylo možné předmět zástavy určit.

27. S přihlédnutím k závěrům judikatury Nejvyššího soudu citovaným zejména v odstavcích 19. a 22. a též k dikci § 1347 o. z. lze dovodit, že je-li předmětem zástavního práva sklad zboží (knih), pak se zástavní právo vztahuje na všechny jednotlivé věci patřící do tohoto skladu, byť se za trvání zástavního práva všechny tyto věci jako celek mohou ocitnout na jiném místě než vymezeném zástavní smlouvou.

28. V uvedených souvislostech lze poukázat též na komentářovou literaturu, dovozující, že pouhý přesun zástavy z jednoho místa na druhé z důvodu, že se mění sídlo závodu zástavního dlužníka, se nepovažuje (ani) za změnu zástavy. Ke změnám zástavy v průběhu existence zástavního práva se v literatuře dále uvádí, že zástava se v průběhu času může měnit. K zastavené pohledávce přirůstá příslušenství, na zastaveném pozemku roste stavba, dochází ke změnám v jednotlivých komponentách zastaveného závodu apod. Vyloučit nelze ani přeměnu zástavy; zástavní právo v takovém případě přechází na novou věc (§ 1350 odst. 1 o. z.). V případě fúze dceřiné společnosti, jejíž majetková účast je zastavena, do společnosti mateřské může být k aplikaci i ustanovení o spojení zástavy s jinou věcí (§ 1350 odst. 2 o. z.). K tomu srov. HAMPL, O. § 1312 (Zástavní smlouva). In: PETROV, J., VÝTISK, M., BERAN, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 1378.

29. V projednávané věci nedošlo ani k vyjmutí (odloučení) některé věci z věci hromadné v souladu s jejím účelem, neboť dlužník přemístil sklad knih (předmět zástavy) jako celek.

30. Názor dovolatele, že odvezením zásob knih ze skladu v Ruzyni došlo k zániku zástavního práva, je mylný. Zástavní právo zaniká jen v případech stanovených zákonem (viz § 1347, § 1376, § 1377 o. z. nebo též § 1981 a § 1993 o. z.). Důvody, pro které dlužník přistoupil k přemístění skladu knih, jsou v této věci nevýznamné.

31. Lze tedy shrnout, že je-li zástavou věc hromadná (sklad zboží), která je v zástavní smlouvě označena mimo jiné adresou prostor (skladu, prodejny), v nichž je umístěna v době uzavření zástavní smlouvy, pak pouhým přemístěním skladu zboží do skladu na jiné adrese nedochází k zániku zástavního práva.

32. Námitka dovolatele, že přestěhováním skladu knih bez souhlasu zajištěného věřitele dlužník porušil zástavní smlouvu, je nedůvodná. Dovolatel má zřejmě na mysli článek IV. bod 2 písm. b/ zástavní smlouvy, podle něhož zástavce bude zástavního věřitele informovat bez zbytečného odkladu o tom, že učinil kroky, jež by mohly nepříznivě ovlivnit stav zástavního práva nebo práva zástavního věřitele, nebo způsobit snížení hodnoty předmětu zástavy. Přitom není pochyb o tom, že přemístěním skladu zásob k uvedeným skutečnostem nedošlo. Ostatně, v řízení nebyly ani tvrzeny žádné skutečnosti, z nich by bylo možno usuzovat, že přemístěním skladu zásob byla snížena jeho hodnota nebo byl nepříznivě ovlivněn stav zástavního práva.

33. Námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, vystihuje dovolatel z obsahového hlediska tzv. jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a k níž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). O tom, že rozhodnutí odvolacího soudu není nepřezkoumatelné, nemá Nejvyšší soud žádné pochybnosti. Vyhovuje totiž požadavkům kladeným na odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, jež vyplývají z přiměřené aplikace § 157 odst. 2 a § 167 odst. 2 o. s. ř. (viz § 211 o. s. ř.), když z odůvodnění lze seznat, jakými úvahami se odvolací soud při posouzení věci řídil a z jakých důvodů rozhodl o potvrzení rozhodnutí insolvenčního soudu. K tomu srov. též závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. [29 Cdo 2543/2011](#), uveřejněného pod číslem 100/2013 Sbírky soudních

rozhodnutí a stanovisek.

34. Dovolatelem namítanou vadou tedy řízení netrpí a jiné vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti, neplynou ani ze spisu.

35. Právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá a které bylo dovoláním zpochybněno, je správné. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl jako nedůvodné (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).